

Κωμῳδία εἰς πράξεις δύο, ὑπὸ
Γερασίμου Σπαταλαῦ.

Τὸν κ. Γεράσιμον Σπαταλαῦν, ἐγνωρίζαμεν ὅλοι ὡς ποιητὴν καὶ ἐθαυμάζαμεν ὡς ἐρμηνευτὴν τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, χωρὶς ποτὲ νὰ φανταζώμεθα ὅτι θὰ τὸν ἐβλέπαμεν καὶ ἀπὸ σκηνῆς, ὑποκλινόμενον ἐπιχαρίτως, πρὸ τοῦ χειροκροτοῦντος τὸ ἔργον του, κοινοῦ.

Ἡ «Κληρονομία τῆς θείας», ἀνεβιβάσθη τὴν προ-
παραελθοῦσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τὸν θίασον Βεάκη—Νέζερ
εἰς τὸ Κεντρικόν. Πρόκειται περὶ μιᾶς εὐφρευστάτης
διπράκτου κωμῳδίας, ἣ ὁποία ἔχει ὡς ὑπόθεσιν, γνω-
στὸν ἑπτανησιακὸν ἀνέκδοτον.

Ἐνας ἀνεψιὸς πολλὰ ἐξοδεύσας καὶ μοχθήσας διὰ
κάποιαν ἐτοιμοθάνατον θείαν του δὲν ἐννοεῖ νὰ χάσῃ
οὔτε ἓνα ὀβολὸν ἀπὸ τὴν περιουσίαν της.

Καὶ πολὺ δικαίως. Ἄλλὰ ἡ πλουσία θεία ἀποθνή-
σκει χωρὶς νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἀνε-
ψιοῦ της, ἣ δὲ περιουσία κατὰ τὰ κληρονομικὰ ἔθιμα
πρόκειται νὰ διανεμηθῇ μεταξὺ τοῦ γνωστοῦ μας
ἀνεψιοῦ καὶ ἑνὸς ἀγνώστου μας ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖ-
ος οὐδέποτε περιεποιήθη τὴν θείαν του, χωρὶς νὰ
παύσῃ ἐκ τούτου νὰ λέγεται ἀνεψιὸς της. Πρὸ τοῦ
κινδύνου, ὁ ἀπαιτητικὸς ἀνεψιὸς σοφίζεται νὰ ἀνα-
γκάσῃ τὴν θείαν του τὴν ἀποθανοῦσαν, νὰ συντάξῃ
διαθήκην, ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ μαρτύρων.
Ἐνας παμπόνηρος τύπος ὑποδηματοποιοῦ, ὁ Μαστρο-
μανώλης (κ. Νέζερ) σπανὸς ὡς Σεμτέλος, χρησιμο-
ποιεῖται καταλλήλως. Λαμβάνει τὴν θέσιν τῆς ἀπο-
θανούσης θείας, φορεῖ μάλιστα καὶ μὰ νυχτικὰ της
καὶ ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον ἐνώπιον ἑνὸς
συμβολαιογράφου μύωπος καὶ δύο μαρτύρων μεθυ-
σμένων πρὸς τοῦτο ἢ ψευδο-θεία ὑπαγορεύει τὴν
διαθήκην της πρὸς ὄφελος τοῦ καλοῦ ἀνεψιοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Μαστρομανώλης νομίζει ὅτι καὶ αὐτὸς
πρέπει νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς θείας,
καὶ διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἀφήσει ἐλάχιστα πράγματα εἰς
τὸν πονηρὸν ἀνεψιὸν τῆς κληρονομουμένης, ἀφήνει τὰ
περισσότερα εἰς τόν... καυμένο τὸν Μαστρομανώλη.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνέκδοτον. Ὁ κ. Ν. Σπαταλαῦς τὸ

διήρωωσε εἰς πράξεις δύο τὸ ἐστόλισε μὲ διάφορα ἄ-
στεῖα, μὲ ἓνα ἱατρὸν καὶ μὲ μίαν πεθαμμένην, ἣ ὅποια
παραμένει ἐπὶ σκηνῆς καθ' ὅλην τῆς α' πράξεως, τὴν
διάρκειαν, καὶ τὸ παρέδωσε εἰς τὸν κ. Βεάκην, ὁ ὁποῖ-
ος πάλιν τὸ ἐσερβίρισεν εἰς τὸ νοῆμον κοινόν.

Ὁ διάλογος τοῦ ἔργου δὲν εἶναι κακός. Ἴσως μά-
λιστα νὰ εἶναι καὶ ἄριστος. Ἀλλά, ἡ παρουσία τοῦ
πεθαμμένου καὶ το γνωστὸν τῆς ὑποθέσεως — μᾶς
εἶχε διηγηθῆ τὸ ἀνεκδοτόν. Ἐνας δάσκαλος Κεφαλ-
λωνίτης, εἰς τὴν ἐκδημοτικῶν — δὲν ἐπέτρεψεν εἰς
τὸν συγγραφέα νὰ δρέψῃ δάφνας. Ἐχειροκροτήθη ἁ-
πλοῦς τὸ ἔργον καὶ ὑπεκλίθη ὁ συγγραφεὺς
πρὸ τοῦ κοινοῦ ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ
ὡς ἐπιτυχία ἀφ' οὗ τὸ πλεῖστον τῶν θεατῶν ἐπῆγαν
εἰς τὸ θέατρον μὲ ἓνα σύνθημα :

—Θὰ βγάλουμαι τὸν Γεράσιμο στὴ σκηνή!...

Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ φίλος συγγραφεὺς. Δὲν
κατηγοροῦμεν τὸ ἔργον. Κατηγοροῦμεν τοὺς φίλους
του οἱ ὅποιοι κατώρθωσαν νὰ στραπατσάρουν τὴν
γνώμην τῆς κριτικῆς.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ κληρονομία τῆς θείας, ἄ-
ρεσεν. Ὁ κόσμος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ αἱ
ὀφείλομεν χάριτας εἰς τὸν κ. Σπαταλᾶν, τὰς ὀφεί-
λομεν διότι ἔδωσε θέμα εἰς τὸν κ. Νέζερ. νὰ διαπλά-
σῃ ἓνα θαυμάσιον τύπον.